

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344862176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Blødende Rose

«I Frankrig kan man ikke køre, naar man har noget alvorligt for. Endnu har jeg ingenstunde kørt i Paris, uden der er indtraadt et Uheld.» (Af et nært Brev)

Dette er Historien om Rose, som blødte. Og den er ikke hændet mig, men en Ven af mig, som ogsaa var ny i Paris.

Han kendte endnu ingen i Verdensstaden, og *før at vænne sig til Sprøget* plejede han hele, lange Eftermiddage, i en Kafé paa de store Bulevarde at spille Domino med en ung, enlig Kvinde, der hed Rose og talte fransk som sit eneste Tungemaal, og som havde et godt Hjerte, med hvis Godhed hun ikke aagrede.

Han havde truffet Rose paa hendes Enemærker, boet næsten Dør om Dør med hende i det Hotel tæt herved, hvor han først var taget ind. Et lyst, tilbagesproget Haar, en ganske fin og virkelig Rødme, en stulfærdig Fylde (uden Overdrivelse) havde været det bedste af hendes Morgendragt, naar hun Klokker halv tolv om Formiddagen lod sig se ved Trappegænderet for at raabe: «Garçon, garçon!» med sin franske, lidt hase Stemme. Hvis hun ikke var høj af Vækst, var hun heller ikke fordringsfuld, og da min Ven laa syg i tre Dage, kom hun til ham, som hun var om Morgenen: med Tøfler paa Fødderne og *L'intransigeant* i Haanden, og sad ved hans Ild og læste højt for ham af Rocheforts kraftige Artikler, som morede hende. – Siden hen, da min Ven, i den Indbildning at kunne indrette sig endnu bedre var flyttet ud at bo i en anden Bykant, søgte han dog, imellem Stunder, ned til den indre By, til Roses Hotel og til den tvangløse Sprogindvielse paa den lune Pariser-Kafé. Der sad de ofte fra Klokker to lige til Aften Klokker sex. Det var saa hyggeligt, langsomt kom Tusmørket. Rose, der altid modtog ham lige aabent og lod sig hente lige villig, blev da siddende Time efter Time med Fødderne paa den lille Træ-